

НЕСПОДІВАНЕ РІШЕННЯ

Девід Діксон
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Дзвоник задзвонив саме тоді, коли пан Нікелз писав на дошці їхнє домашнє завдання з математики на тиждень. Треба розв'язати так багато задач! На це піде вічність.

"Здайте вашу домашню роботу в п'ятницю", — сказав пан Нікелз. "Ніяких виправдань!"

Всі застогнали. Дерек кинув свою книгу з математики у вже наповнений доверху рюкзак.

Нова школа Дерек дуже відрізнялася від його старої школи. Тепер, коли він був вже у шостому класі, він перейшов у школу, яка була більшою і мала набагато більше учнів. Предмети були важчими, і в нього також було більше домашнього завдання.

Але що турбувало Дерек найбільше — це інші діти. Деякі з них здавалися дуже неприязними! Йому не хотілося, щоб хтось сердився на нього.

Дерек закинув свій рюкзак за плече і попрямував у хол. Діти були повсюди. Він опустив очі й намагався пройти між ними, щоб ні з ким не зіткнутися. Іноді здавалося, що якщо просто подивитися на них, вони вже починали сердитися.

"Що було у школі сьогодні? — спитав тато Дерек того вечора. — Стає трохи краще?"
"Не дуже", — відповів Дерек.
Тато відклав свою книгу.
"Ти пам'ятаєш, як сказав мені, що іноді ти хвилюєшся, що

Чи ідея тата насправді спрацює?

хтось у школі може розсердитися на тебе без причини?"

Дерек кивнув, починаючи виконувати своє домашнє завдання.

"Знаєш, у мене є ідея, — сказав тато. — Спробуй усміхнутися їм".

Що? Це не те, що Дерек очікував. "Навіть не знаю, — сказав він. — Це звучить дивно".

"Нічого немає дивного в усмішці", — сказала мама.

Тато кивнув. "Не зашкодить спробувати. Вище голову і спробуй усміхатися всім, кого бачиш. Дуже важко розсердитися на усмішку".

Дерек подумав про ідею тата. Він помолився про це перед тим, як іти спати, і відчув спокій. Гарзд. Він спробує.

Наступного ранку Дерек зійшов з автобуса. Натовп дітей протискався через головний вхід до школи. Дерек зайшов всередину з опущеною головою, як звичайно.

Але потім він згадав про ідею тата. "Просто усміхайся", — подумав він.

Глибоко вдихнувши, Дерек підняв голову.

Йому назустріч ішов старший хлопчик. Він був десь на рік старшим за Дерек. Можливо, на два. Він був одягнений у спортивний одяг і йшов швидко, роблячи великі кроки.

Дерек майже відвів погляд убік. Це був саме такого типу хлопець, який, як він гадав, міг би відштовхнути його зі свого шляху без попередження. Але він пообіцяв спробувати.

Отже він усміхнувся.

Обличчя хлопця трохи засяяло. Після того як він пройшов, Дерек зупинився на хвилинку. Він більше так не нервувався!

Дерек усміхнувся ще комусь дорогою до класу. Майже всі вони також усміхнулися йому. Тато мав рацію. Ніхто не сердився через усмішку.

Заходячи в клас, Дерек подумав, що, мабуть, старші класи не є такими вже й страшними. Ще багато чого треба було навчитися, і він ще трохи нервувався. Але усмішка допомогла. Можливо, його усмішка могла допомогти комусь ще відчути себе краще. ●

Зміни можуть даватися важко! Відкрий с. 38, щоб дізнатися більше ідей, які допоможуть тобі.

